

Адной з набыспечнасцей, якая вырывае нас з удзелу ў сямейным жыцці, з'яўляюцца ўцёкі ў свет тэлебачання. Вялікая колькасць забаўляльных праграм (музыка, фільмы, серыялы, тэатральныя пастаноўкі) прапануе разнастайныя формы адпачынку. Сярод іх ёсць т.зв. рэаліці-шоу, якія насамрэч скіраваны супраць чалавека. Іх вынікі адмоўна ўплываюць на само разуменне сапраўднай супольнасці, прапануючы толькі яе заменнікі. Гэта несапраўдная супольнасць, якая абапіраецца на фальшывых міжасобасных сувязях. Іх крыніцай з'яўляюцца жыццёвыя сітуацыі, якія былі прыдуманы для таго, каб чалавек мог эмацыянальна ўдзельнічаць у жыцці герояў праграмы. Гэта пагражае небяспечай прыняцця чужых праблем і крызісаў як сваіх асабістых і прыводзіць да таго, што мы не заўважаем, а пасля і забываемся пра нашых блізкіх, якім мы неабходны. Гледачы рэаліці-шоу часта перакананыя, што яны могуць паўплываць на лёс праграмы, тэлефануючы і аддаючы свой голас. † Гэтае падглядванне за чужым жыццём вельмі прыгадвае экскурсію ў заапарк, каб паглядзець на замкнутых у клетках звяроў. Рэаліці-шоу, нягледзячы на сваю назву, ніколі не будуць нават трошкі падобныя на сапраўднае жыццё, яны з'яўляюцца толькі яго карыкатурай. Існуе небяспека, што праграмы, якія ствараюць псеўда-супольнасці, заменяць недасведчанаму чалавеку нармальнае, рэальнае жыццё, уплываючы на адносіны ў яго сям'і.

Небяспека для супольнага сямейнага жыцця крыецца таксама і ў развіцці такіх магазінаў, як супермаркеты. Гэтая справа таксама далікатная, і мова не ідзе пра тое, каб адразу асуджаць узнікненне гандлёвых цэнтраў. Тым больш, што яны з'яўляюцца крыніцай працоўных месцаў многіх людзей, якія ўладкоўваюцца туды на працу. Аднак непакоіць тое, што паход у супермаркет у выхадныя стаў для многіх сямей пэўным рытуалам. Прапануюцца мноства забаў, якія не патрабуюць значнай уцягнутасці: для бацькоў падрыхтаваны свае месцы прыемнага правядзення часу, а для дзяцей – асобныя месцы для гульні. У пэўнай меры гэта небяспечна для перажывання сямейнай супольнасці, асабліва для дзяцей, якім неабходна прысутнасць бацькоў, каб кожную хвіліну магчы падзяліцца з імі сваімі маленькімі радасцямі. Усё часцей дзяцей выходзіць менавіта асяроддзе супермаркетаў, а не бацькі. Адмова ад праведзеных разам, у сямейным коле хвілін таксама адмоўна ўплывае на супольнасць, якую павінны ствараць сужэнцы. Асобнай справай, якая выклікае смутак, з'яўляецца таксама той факт, што з-за адсутнасці працаўнікоў на выхадныя пакутуюць іх уласныя сем'і. Кліенты супермаркета ўсё часцей ўспрымаюцца індывідуальна. Яны паглынаюцца грамадствам, дзе пануе

ананімнасць, а аб'ектыўны падыход да кожнага з іх як да аднаго з тысячы пакупнікоў ужо не здзіўляе.

Гэта толькі два прыклады псеўда-супольнасцей. Давайце старацца быць больш патрабавальнымі да праграм, прапанаваных нам тэлебачаннем, не дамо сябе ашукаць нерэальным рэаліці-шоу. А супермаркеты трэба ўспрымаць толькі як магазіны для больш значных пакупак, і нічога больш. Давайце давяраць сямейным супольнасцям, у якіх нас яднае не толькі кроўная сувязь, але таксама ўзаемная любоў і гатоўнасць да самаахвяравання. Давайце абмінаць псеўда-супольнасці. Мы ж не з'яўляемся падвочнымі трусамі. У многіх краінах асуджаецца адмоўны ўплыў вышэйзгаданых жыццёвых сітуацый. Не вялікае мастацтва вучыцца на памылках.